

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 320/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **EOS KSI Slovensko, s.r.o.**, IČO 35 724 803, Prievozská 2, Bratislava, zastúpenej Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo zamietnuté jej dovolanie. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bola zmluvou o postúpení pohľadávky z 23. augusta 2021 postúpená pohľadávka [REDACTED] a.s., ktorá vznikla z nesplateného spotrebiteľského úveru. Sťažovateľka si uplatnila túto pohľadávku v sume 8 934,94 eur s príslušenstvom súdnou cestou. Okresný súd Lučenec rozsudkom č. k. 15Csp/104/2022-228 z 27. februára 2023 konanie v časti 70 eur zastavil, žalovanému uložil zaplatiť istinu, úrok, poplatky a úrok z omeškania v mesačných splátkach a sťažovateľke priznal náhradu trov konania 100 %.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 11CoCsp/11/2023-289 z 24. augusta 2023 tento rozsudok v odvolacom konaní zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov

konania 100 %. V odôvodnení s poukazom na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022 (a uznesení sp. zn. 4Cdo/75/2020 z 27. októbra 2022) uviedol, že § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku; touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný; tieto predpoklad samostatnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nespĺňajú. Odvolací súd zastával názor, že podmienka na platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v tejto veci splnená nebola. Žalobkyňa (sťažovateľka) totiž existenciu takejto výzvy netvrdila ani ju spolu s inými listinnými dôkazmi v priebehu konania nepredložila. Postúpenie pohľadávky banky na sťažovateľku vyhodnotil krajský súd v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako absolútne neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom, dôsledkom čoho sťažovateľke v spore aktívna vecná legitímácia nesvedčila. Správnosťou posúdenia ďalších dôvodov preskúmaných súdom prvej inštancie (správnosťou posúdenia bonity klienta, t. j. žalovanej, a potrebou identifikácie splátky, resp. jej určitosti, pre ktorú sa dlh zosplätňoval) sa odvolací súd už nezaoberal.

4. Sťažovateľka podala dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodnila tým, že judikát, na ktorý poukázal rozsudok krajského súdu, je v praxi najvyššieho súdu osamoteným rozhodnutím, a preto považovala rozhodnutie vo svojej veci za nedostatočne odôvodnený odklon od praxe. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľka videla v rôznej rozhodovacej praxi senátov dovolacieho súdu v otázke, „či výzvou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj výzva o mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti?“. Ďalej sťažovateľka formulovala otázku, „či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka resp. oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný?“. Sťažovateľka prezentovala názor, že § 92 ods. 8 zákona o bankách pojednáva o akejkolvek písomnej výzve banky bez osobitných náležitostí, pričom k interpretačným odlišnostiam tohto ustanovenia dochádza len skrz spotrebiteľský charakter sporu. Za predmetnú výzvu možno podľa názoru sťažovateľky považovať aj oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru.

5. Najvyšší súd (po postúpení veci) konajúci veľkým senátom dovolanie sťažovateľky zamietol a rozhodol, že: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd uviedol, že boli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (vymedzená právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Namietanú vadu zmätočnosti najvyšší súd nezistil, rozhodnutie považoval za dostatočne odôvodnené. Najvyšší súd ďalej uviedol, že do 24. augusta 2023

neexistovalo rozhodnutie, ktoré by sa výslovne danou problematikou zaoberalo, a preto nemohol krajský súd rozhodovať v rozpore s doterajšou praxou, ak použil aktuálne rozhodnutie.

7. Najvyšší súd k namietanému právnomu posúdeniu poukázal na prevažnú prax senátov najvyššieho súdu vyjadrenú v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/75/2020, 2Cdo/266/2020, 1Cdo/4/2020, 8Cdo/139/2020, 7Cdo/191/2021, 9Cdo/165/2022, ktoré napadnutý rozsudok krajského súdu nasleduje. Odlišný právny názor na kľúčovú právnu otázku predstavovalo rozhodnutie sp. zn. 9Cdo/165/2022. Veľký senát sa stotožnil s právnym názorom vyjadreným v prevažnej časti relevantných rozhodnutí, pretože je súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa a zodpovedá výkladovému pravidlu podľa § 54 Občianskeho zákonníka, gramatickému aj systematickému výkladu § 92 ods. 8 zákona o bankách a zmyslu právnej úpravy. Jeho účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový, subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa) mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (pozri úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Najvyšší súd ďalej uviedol, že prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje kumulatívne podmienky zosplatnenia celej pohľadávky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie *lex specialis* k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku, požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok na postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení, a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone alebo by jednotlivé ustanovenia prepojil odkazom. Ako *obiter dictum* najvyšší súd uviedol názor, že obsahom výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách má byť aj zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku (uvedením jej výšky) zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu s upovedomením, že tak môže učiniť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora.

8. V závere najvyšší súd považoval právne posúdenie veci krajským súdom (že neboli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky) a zmenu prvoinštančného rozhodnutia za vecne správne a poukázal na rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/162/2020 z 27. októbra 2021 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 6/2022), podľa ktorého v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti; dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

II. Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré spočíva v ústavne nekonformnom výklade právnej normy (§ 98 ods. 2 zákona o bankách) najvyšším súdom, pretože ním dochádza k uloženiu povinnosti veriteľovi nad rámec zákonom určených povinností. Text právnej normy neuvádza žiadne obsahové náležitosti výzvy s výnimkou písomnej formy. Sťažovateľka zastáva názor, že je ústavne neudržateľné, aby orgán súdnej moci významným a zmätočným spôsobom vylúčil určitý typ výziev banky spod splnenia zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (nad rámec znenia predmetného zákonného ustanovenia) a v rámci odôvodnenia určil osobitné náležitosti takejto výzvy (zamýšľaný/pripravovaný zámer banky previesť existujúcu pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na inú osobu s upovedomením, že tak môže urobiť aj bez súhlasu klienta/spotrebiteľa, a to aj mimo bankového sektora). Orgán súdnej moci týmto prakticky novelizuje zákonné ustanovenie, pričom táto právomoc prináleží výlučne orgánu moci zákonodarnej.

10. Sťažovateľka sa ďalej domnieva, že účelom dotknutého § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je ochrana spotrebiteľa, pretože pojednáva všeobecne o „klientovi“, pričom ide o pojem zákonom definovaný ako fyzická osoba, ale aj právnická osoba, teda nielen spotrebiteľ. Podľa názoru sťažovateľky by zákonodarca do predmetného ustanovenia zakotvil špeciálne podmienky – osobitne pre prípad spotrebiteľského prvku, ak by zamýšľal pristupovať k uvedenej výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách rozličným spôsobom v prípade spotrebiteľa a nespotebiteľskej veci. Najvyšší súd nie je orgánom oprávneným takéto podmienky prijímať a prípadné porušenie takto prijatých podmienok sankcionovať namiesto zákonodarcu.

11. Sťažovateľka v sťažnosti dôvodí, že sprísnenie podmienok na prevod majetku nad rámec zákona, jeho nadobudnutia, užívania a dispozície s ním je zásahom, ktorý môže byť uskutočnený výlučne na základe zákona. V danom prípade podmienky vlastníť pohľadávku (nadobudnúť na základe prevodu, postúpenia) môže meniť v podmienkach Slovenskej republiky len zákon, pričom zákonom nie je súdne rozhodnutie. V petite ústavnej sťažnosti však vyslovenie porušenia práva vlastníť majetok sťažovateľka nežiada, preto považuje ústavný súd túto námietku len za súčasť širšej právnej argumentácie a samostatne sa zásahom do vlastníckeho práva nezaoberal.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

13. Ústavnému súdu neprislúcha vykonávať unifikačné intervencie do judikatúry všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje najvyššiemu súdu. Ingerencia ústavného

súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou poskytnutou všeobecnými súdmi, v zmysle citovanej judikatúry by mohol korigovať napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný a ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam

14. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zameril na posúdenie odôvodnenia napadnutého rozsudku a skúmal, či jeho obsah poskytuje dostatok argumentov na prijatie záveru o sťažovateľkou tvrdenej vade výkladu a aplikácie právnych predpisov ústavne relevantnej intenzity.

15. Ústavný súd štandardne judikuje, že osobitne v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade potrebné použiť aj výklad teleologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa.

16. V napadnutom rozsudku sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľkou, vykonal rozbor ňou navrhnutých rozhodnutí, od ktorých odklon namietala, vysvetlil dôvody ich prípadnej neaplikovateľnosti a z dôvodu zisteného rozporu judikatúrnych línií zaujal zjednocujúce stanovisko v kľúčovej právnej otázke. Svoj príklon k záveru, že § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu klientovi, ktorá nemôže byť nahradená výzvou banky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámením o vyhlásení úveru za predčasne splatný, zrozumiteľne, logicky a konzistentne odôvodnil. Vychádzal pritom zo zámeru zákonodarcu vyjadreného v dôvodovej správe k zákonu o bankách, zohľadnil teda účel prijatej úpravy, ako aj požiadavku ochrany spotrebiteľa. Ústavný súd považuje poskytnutý výklad za ústavne akceptovateľný a nezistil pnutie so sťažovateľkiným právom na spravodlivý proces.

17. Námietka sťažovateľky smerujúca k nezákonnému rozšíreniu povinností veriteľa výkladom súdu nie je opodstatnená. Z textu prijatého stanoviska uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku (citované v bode 5 tohto uznesenia) vyplýva, že neukladá žiadne povinnosti ani nešpecifikuje obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako to tvrdí sťažovateľka, ale určuje len to, že vykladané ustanovenie predpokladá osobitnú výzvu, za ktorú nemožno považovať iné výzvy (výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný). Právna úvaha *obiter dictum* prezentujúca názor, čo by mala takáto výzva obsahovať, nie je svojou povahou záväzná, má za cieľ prispieť k právnej istote sporových strán a predvídateľnosti práva. Nedisponuje teda takými účinkami, ktoré by predstavovali reálny, ústavne relevantný zásah do práv sťažovateľky. Osobitne za situácie, že v danej veci nesplnenie predpokladov platného postúpenia pohľadávky ťaží subjekt odlišný od sťažovateľky (banku ako postupcu).

18. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľne právne posúdil vec sťažovateľky a odôvodnil napadnutý rozsudok. Neexistuje ústavne relevantná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľky a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k vysloveniu ich porušenia, a preto sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

19. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu